

เทศน์อบรมพระวันปวารณาออกพรรษา ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อเช้ามีวันที่ ๗ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๙

คอยแต่จะกลับบ้าน

พระฝรั่งทางด้านภาษาไทยเราพูดได้ทุกองค์หรือไม่ทุกองค์ (ไม่ได้ทุกองค์ครับ) ผมสงสัยเหมือนกัน แล้วเวลานี้ผมก็ทำหน้าที่อบรมพระก็ไม่ได้แล้วแหละ อย่างมากก็มีตอนฉันเสร็จแล้ว จะพูดอะไรก็พูด คนก็แน่นศาลา ไม่มีโอกาสที่จะสอนพระ โดยเฉพาะเหมือนตั้งแต่ก่อนที่ยังหนุ่มน้อยอยู่ สอนก็กระจายๆ ไปหมด เป็นแกงหม้อใหญ่ เลยหาประมาณไม่ค่อยได้สำหรับพระผู้ต้องการอรรถธรรมอย่างยิ่ง จะไม่ได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย

ขอให้ท่านทั้งหลายจงเป็นที่แน่ใจในพระพุทธานุภาพของเรา และการมาบวชของเราก็ถูกต้องทุกอย่างตามคำสอนของพระพุทธเจ้าแล้ว ขอให้พากันตั้งอกตั้งใจปฏิบัติ ในสามแดนโลกธาตุนี้ มารวมเรื่องศาสนาแล้วก็คือพระพุทธานุภาพนี่แล เป็นศาสนาคุณโลกคู่สงสาร สอนสัตว์โลกเพื่อมรรคผลนิพพานจริง ๆ ไม่ผิดพลาดคือองค์ศาสดาของเราแต่ละพระองค์ ๆ เฉพาะอย่างยิ่งในพุทธานุภาพของเราองค์ปัจจุบันนี้ ทรงสั่งสอนถูกต้องแม่นยำ ไม่มีคำว่าผิดว่าพลาด เป็นศาสนธรรมโดยตรง คือธรรมที่สอนโลกด้วยความถูกต้อง เรียกว่าสวากขาตธรรม เป็นศาสนาที่รู้โลกรู้สงสารให้หลุดพ้นจากทุกข์ไปได้โดยลำดับตามกำลังความสามารถของตน

สำหรับเราเป็นนักบวช ขอให้ทุกๆ ท่านมองดูหัวใจ ความเคลื่อนไหวของตัวเอง จะออกจากใจเป็นอันดับแรก ให้ตั้งใจปฏิบัติสังเกต สติเป็นสำคัญในเพศของพระเรา ผู้มุ่งต่อมรรคผลนิพพานสติเป็นสำคัญ อยู่ที่ไหนอย่าให้ผลอสติ สติควบคุมได้หมด กิเลสจะหนาแน่นขนาดไหนก็ตาม ขอให้มีสติ จะควบคุมกิเลสทั้งหลาย ตัวเป็นพินเป็นไฟได้โดยลำดับ จากนั้นก็ปัญญา

ผมก็จวนตัวเข้ามาแล้ว อยู่กับโลกผมก็อยู่ไปอย่างนี้ พูดตรงๆ ระยะเวลาเหมือนว่ายิมอยู่ไปวันหนึ่งสองวันไปอย่างนั้น เหมือนเราไปเยี่ยมญาติพี่น้อง เพื่อนฝูง ที่บ้านนั้น บ้านนี้ แล้วก็คอยแต่จะกลับบ้านหรืออะไรของตน อายุนี้ก็มาถึง ๙๔ ปีอย่างนี้แล้ว ระยะเวลาที่รู้สึกว่าเรื่องของธาตุของขันธเป็นอย่างนั้นแหละ ยิมอยู่ไปวันหนึ่งๆ คอยแต่จะจากไปด้วยธาตุด้วยขันธอยู่ตลอดเวลา หากเป็นของมันเอง สำหรับการปฏิบัติและการแนะนำสั่งสอนเพื่อนฝูงนั้น ผมได้แนะนำสั่งสอนด้วยความแน่ใจทุกอย่าง ไม่ว่าธรรมไม่ว่าวินัยจากการประพฤติกปฏิบัติของตัวเองนี้ แล้วก็แนะนำสั่งสอนด้วยความถูกต้องในหัวใจตนเอง กระจายออกไปก็ไม่สงสัย ว่าสอนเพื่อนฝูงจะผิดไปที่ตรงไหน ไม่มี

พุทธศาสนานี้เท่านั้นในโลกอันนี้ เป็นศาสนาที่สัตว์โลกจะเกาะยึดได้ตายใจได้ ตั้งแต่พื้น ๆ จนกระทั่งถึงธรรมที่สูงสุดวิมุตติพระนิพพาน ไม่นอกเหนือจาก พระพุทธศาสนานี้เลย เป็นศาสนาที่ถูกต้องแม่นยำ เป็นศาสนาของท่านผู้สิ้นกิเลส นอกนั้นเราก็ไม่ได้ประมาทอะไร เพราะศาสนานี้เกิดขึ้นจากความเห็นของบุคคล เป็น พรรคเป็นพวก เป็นหมู่เป็นเหล่า มาโดยลำดับตั้งแต่ไหนแต่ไรมา

แม้ครั้งพุทธกาลก็มีหลายศาสนาหลายลัทธิเหมือนกัน แต่รวมแล้วก็ไม่มีศาสนา ไตหรือลัทธิใด ที่จะถูกต้องแม่นยำยิ่งกว่าพระพุทธศาสนา ซึ่งเป็นศาสนาที่รู้โลกรู้ สงสาร เพื่อมรรคผลนิพพานได้จริง ผู้มาสร้างบารมีก็เป็นความถูกต้องแม่นยำ ก้าวเดิน ไปเรื่อย ๆ ด้วยอำนาจวาสนาบารมีของตนนั้นแหละ ในโลกนี้มีพุทธศาสนานี้เท่านั้น ขอให้พากันยึด แล้วพุทธศาสนารวมลงสำหรับนักบวชเรา ก็คือความมีสติระมัดระวัง รักษาตน อย่าเห็นสิ่งใดเป็นของดิบของดีในโลกอันนี้ ยิ่งกว่าศาสนธรรมที่สอนพวกเรา ไว้แล้ว หรือรวมแล้วคือธรรม ธรรมเป็นของวิเศษวิโสเลิศเลอสุดยอดแล้ว

นี่ผมก็มีแต่ยมวันยืมคืนอยู่ไปเท่านั้น การที่จะแนะนำสั่งสอนเพื่อนฝูงเหมือนแต่ ก่อน เรียกว่าเป็นไปไม่ได้แล้ว เรื่องความเมตตาสงสาร ผมเมตตาผมสงสารเต็มกำลัง แต่ที่จะให้แสดงออกตามความเมตตาสงสารนั้น ธาตุชั้นนี้ไม่อำนวยแล้ว ตกลงก็เลยอยู่ ไป ๆ วันหนึ่ง ๆ เท่านั้น จึงขอให้ทุกๆ ท่านดูตัวเอง ด้วยการปฏิบัติมีสติเป็นสำคัญ สำหรับพุทธศาสนาเราเสียหายเสียแล้ว ไม่มีอะไรที่จะเป็นข้อข้องใจ ว่าพระพุทธเจ้าได้ ตรัสได้สอนผิดไปไม่มี จึงเรียกว่าสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้ว

ขอให้พากันตั้งอกตั้งใจ สติเป็นสำคัญ ผมพูดจริง ๆ ดังที่เคยสอนแล้ว วันนี้ก็ สอนย้ำอีกที่ว่า การประพฤติปฏิบัติ ตั้งแต่ล้มลุกคลุกคลานตะเกียกตะกายมานั้น ได้ผล เป็นที่พอใจหายสงสัยตั้งแต่วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ หลังวัดดอยธรรมเจดีย์ จ. สกลนคร เวลา ๕ ทุ่มพอดี เพราะระยะนั้นมีนาฬิกา ตั้งแต่บัดนั้นมา ไม่ปรากฏเลยว่า กิเลสตัวใดที่เคยเป็นข้าศึกต่อหัวใจเรามากน้อย ต้องมาสิ้นสุดยุติกันลงในคืนวันนั้น เวลา ๕ ทุ่ม ประหนึ่งว่าฟ้าดินถล่ม รุนแรงมากสำหรับความเป็นของผม จะว่าผิดกับ ใคร ๆ ก็พูดได้ เรายกตัวอย่าง เช่นลูกศิษย์ลูกหา มีท่านสิงห์ทองเป็นต้น ท่านปฏิบัติ ธรรมไป ละเอียดไป ๆ แล้วก็หมดไป ๆ จนกระทั่งเจ้าของหายสงสัย ว่าไม่มีอะไรแล้วใน แดนสมมุติที่ติดใจ ไม่มีแล้ว แต่ก็ไม่เคยปรากฏว่าขณะใดเวลาใด ได้แสดงความสิ้น กิเลสโดยสิ้นเชิงให้รู้ให้เห็นประจักษ์ใจ ท่านพูดว่าอย่างนั้น

สำหรับเราไม่ได้เป็นอย่างนั้น เหมือนฟ้าดินถล่ม ผมเป็นอยู่หลังวัดดอยธรรม เจดีย์ คำว่าฟ้าดินถล่ม ก็คือกายกับจิต กายนี้ติดฝั่งเลยที่เดียว เวลากิเลสกับใจขาดจาก กันเท่านั้นละ ติดฝั่ง จึงเป็นเหมือนฟ้าดินถล่ม มันเป็นอยู่ที่กายกับจิต ฟ้าดินเขาก็เป็น

สภาพของเขาอยู่อย่างเดิม แต่มันเป็นอยู่ในจิตในกายของเรา นี่ เป็นจริง ๆ จนได้เกิด ความอัศจรรย์ถึงขนาดที่ว่า โอ้โฮ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ตรัสรู้อย่างนี้ละหรือ ๆ คือพูด เท่าไรมันก็ไม่ถึงใจ กับความจริงที่ปรากฏขึ้นในขณะฟ้าดินถล่มนั้น หรือ พระพุทธเจ้าแท้ เป็นอย่างนี้ละหรือ มันจ้ำมันครอบไปหมด เป็นอันเดียวกันกับพระพุทธเจ้าทั้งหลาย

เหมือนกับน้ำมหาสมุทรทะเลหลวงเรา เอามือจ่อลงตรงไหนก็ถูกน้ำมหาสมุทร ทะเลหลวงอันเดียวกันหมด อันนี้พอจิตนี้ผางเข้าไปในจุดนั้นแล้ว เป็นน้ำมหาวิมุตติ มหานิพพานอันเดียวกันหมด หายสงสัยในพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ว่ามีหรือไม่มี ไม่สงสัยเลยเพราะอันนี้เป็นอันเดียวกันแล้ว เป็นมหาวิมุตติ มหานิพพานอันเดียวกันแล้ว หรือว่าเป็นธรรมชาติอันเดียวกันแล้ว พระธรรมแท้เป็นอย่างนี้ละหรือ ๆ ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ให้ถึงใจในขณะนั้น พระสงฆ์แท้เป็นอย่างนี้ละหรือ หรือ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้อย่างไร

ตั้งแต่เริ่มแรกถือศาสนา มา จนกระทั่งขณะนี้ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มารวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันโดยหลักธรรมชาติ ในขณะที่ฟ้าดินถล่มผ่านไปแล้วนั้นแล หรือ ธรรมแท้เป็นอย่างนี้ละหรือ ๆ หรือ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้อย่างไร ตั้งแต่บัดนั้นมาก็ไม่เคยปรากฏว่ากิเลสตัวใดแม้ เม็ดหินเม็ดทราย จะปรากฏขึ้นภายในใจให้เกิดความสงสัยว่า อ้าว จิตของเรานี้ว่าผ่าน พ้นไปโดยสิ้นเชิงแล้ว มามีข้าศึกศัตรูคือกิเลสเกิดขึ้นได้ยังไง ไม่เคยมีตั้งแต่บัดนั้น จึง เรียกว่าหมดว่าสิ้น

กิริยาท่าทางจะแสดงอาการอะไรออกมา ก็เป็นพลังของธรรมไปเสียทั้งหมด พลังของกิเลสไม่มี จะแสดงออกก็กิริยาเหมือนโลกสงสาร บางทีดูด่าว่ากล่าวประหนึ่งว่า โหดร้ายทารุณ เป็นพลังของธรรมทั้งนั้นทีเดียว ไม่มีกิเลสแทรกขึ้นมาเลย จึงได้หาย สงสัยตั้งแต่บัดนั้นมา นี่คือผลแห่งการปฏิบัติ ขอให้พากันเอาจริงเอาจัง อย่า เหลาะแหละ

อย่าเห็นสิ่งใดในโลกนี้สำคัญยิ่งกว่าธรรม ธรรมนี้จำตลอดเวลา อยู่ในหัวใจนี้ละ ยืน เดิน นั่ง นอน จำอยู่ตลอดเวลา อกาลโก เพราะฉะนั้นจึงกล้าพูดทุกสิ่งทุกอย่าง เพื่อ ธรรมทั้งหลายที่เราเทิดทูนสุดหัวใจเรา ออกเป็นกิริยา เช่นเขียนหนังสือบอกไว้ตาม หน้าวัดหน้าวา ที่นี้เป็นวัด เป็นสถานที่ภาวนาเพื่อความสงบใจ ไม่มีกิจจำเป็นไม่ควรมา เทียวเล่นพาน ก็คือกิริยาของกิเลสมาตรงไหน ใครจะใหญ่โตขนาดไหน ก็มีแต่ชื่อแต่ นามสมมุติกันมา ความจริงไม่มี มันก็กลายเป็นเรื่องมูตรคุณเข้ามาโปะธรรมให้เปราะ เป็อนไปหมด

ใครเข้ามาๆ ในวัดนี้ มองดูแล้วมันมีแต่บุตรแต่คูถเต็มตัวๆ มา ไม่มีธรรมเข้ามา ที่นี้มันก็ขวางอยู่ในจิตที่สะอาดสุดยอดแล้วนั้น ตลอดเวลาที่สัมผัสสัมพันธ์กับสมมุติ คือกองมูตรกองคูถทั้งหลายนี้ จึงต้องเขียนไว้อย่างนั้น ด้วยธรรมชาตินี้เป็นเครื่องยืนยัน ธรรมชาติที่เลิศเลออยู่ภายในใจนี้เลิศเลอตลอดเวลา อันนี้เอาออกประกาศให้โลกทั้งหลายได้ฟังเสียบ้าง ได้เห็นเสียบ้าง ว่าธรรมอยู่ที่ไหน ความวิเศษวิโสอยู่ที่ไหน อยู่ที่ใจกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้วจำครอบโลกธาตุไปหมดเลย

จึงได้กล่าวพูดทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่เคยสะทกสะท้านกับกิเลสตัวใดของผู้ใด ไม่มีคำว่าสูงว่าต่ำ ธรรมชาตินี้เลิศเลอ ครอบโลกธาตุไปหมดแล้ว ไม่มีอะไรเสมอเหมือน จึงกล่าวพูดออกมาด้วยความไม่สะทกสะท้าน และเป็นที่แน่ใจของตัวเองตลอดมา ดังที่ท่านทั้งหลายได้ยินได้ฟังนั้นแหละ การเทศนาว่าการสั่งสอนหมู่เพื่อน ผมไม่ได้สงสัย สอนจริงจังในธรรมทุกชั้น จนกระทั่งถึงวิมุตติพระนิพพาน ถอดออกมาจากหัวใจที่เป็นวิมุตติพระนิพพานเต็มดวงนี้แล้ว จึงไม่เคยสะทกสะท้านว่าจะผิดไป ขอให้พากันตั้งอกตั้งใจ ประพฤติปฏิบัติกำจัดกิเลสภายใน ตัวนี้เป็นภัยมากที่สุดทีเดียว

โลกทั้งหลายเวลานี้กำลังหนาแน่น ไปด้วยกิเลสเหล่านี้เต็มโลกเต็มสงสาร ธรรมแทบไม่มี อยู่ที่ไหนมีแต่คำบ่นว่าทุกข์ทั้งนั้น ใครๆ ก็หาความสุข แต่สิ่งที่ได้มามีแต่ความทุกข์ ความกระวนกระวายทุกตัวสัตว์ หาความสุขไม่ได้ เพราะไม่มีธรรมครองใจ ขอให้ให้มีธรรมครองใจอยู่ที่ไหนสบายหมด การอยู่การกินความเป็นอยู่ปุวยาย อยู่ไปวันหนึ่งๆ เท่านั้น เพราะธรรมชาตินั้นพอแล้วทุกอย่าง ไม่มีอะไรที่จะต้องติแล้ว สมบูรณ์เต็มที่ อาศัยสมมุติก็อาศัยไปอย่างนั้น กินไปใช้ไปอยู่ไปหลับนอนไปอย่างนั้น พอถึงกาลเวลาแล้วก็ดีดผิงเท่านั้นเอง พอชั้นธัมมเป็นสมมุติสุดท้ายนี้ขาดสะบั้นลงไปแล้ว นั่นละที่นี้หมดความรับผิดชอบทุกอย่างในบรรดาสมมุติมีชั้นเป็นต้น ขาดไปหมดโดยสิ้นเชิง ท่านเรียกว่าอนุปาทิสเสนิพพาน เป็นที่หัวใจ ขอให้ทุกท่านตั้งอกตั้งใจปฏิบัติ

หน้าที่การงานอะไรเราทำเพื่อเราทั้งนั้น ไม่ว่าจะงานเฉพาะตัวเอง งานสามัคคี ปิดกวาดเช็ดถูทำชั่ววัตรปฏิบัติ เป็นงานเพื่อเราคนเดียวๆ ทั้งนั้นแหละ แม้จะอาศัยทำกันด้วยความสามัคคี เป็นหมู่เป็นเพื่อนรวมกันก็ตาม แต่ผลในหลักธรรมชาตินั้นเป็นเรื่องของตัวเองๆ ด้วยกันทุกคน จึงพากันตั้งอกตั้งใจ ทั้งกิจการภายนอกกิจการภายในอย่าได้ปล่อยได้วาง อย่าได้ประมาทนอนใจ โลกนี้มีแต่เกิดกับตายที่เต็มไปด้วยกองทุกข์ทั้งนั้น ไม่มีอะไรยิ่งกว่านี้ไป ก็กับที่กัลป์ก็แบกกองทุกข์ไปอย่างนี้ ถ้ากิเลสยังมีอยู่ในหัวใจ ถ้ากิเลสสิ้นไปจากใจแล้ว ก็แบกกองทุกข์ไปตามเรื่องของธาตุของชั้นจิตใจ ไม่ได้ไปเกี่ยวข้องอะไรเลย นั่นละบรมสุขอยู่ที่ตรงนั้น ให้พากันตั้งอกตั้งใจ

ผมไม่ค่อยมีเวลาที่จะแนะนำสั่งสอนหมู่เพื่อน ให้เอาจริงเอาจังทุกอย่าง อย่าเหลวไหล อย่าโยกโคลน ทุกสิ่งทุกอย่างให้ดูหัวใจเจ้าของตลอดเวลา ตัวเป็นภัยอยู่ที่นั่น ถ้าดูหัวใจด้วยสติประคับประคองอยู่แล้ว เรียกว่าเป็นธรรมตลอดเวลา เป็นความเพียรตลอดเวลา ถ้ามีสติประจำตัว ถ้าขาดสติเมื่อไรความเพียรขาดเมื่อนั้นละ วันนี้ก็เทศน์ย่อๆ มีโอกาสนี้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ที่จะสอนหมู่เพื่อนทั้งหลาย สำหรับผมเองแล้วอย่างที่ว่านี่ละ อยู่ไปวันหนึ่งๆ เหมือนกับว่าขี้ม้วนขี้มคินอยู่ไปเท่านั้น ไม่มีอะไรละการอยู่การกินการใช้การสอย ไม่ได้สนใจกับอะไร สกปรกไม่สกปรก อยู่ไปอย่างนั้นแหละทุกวันนี้

ถ้าหากพูดเป็นแบบโลก ก็เหมือนว่าคอยแต่เวลาจะตีตอกเท่านั้น จากชั้นธคือแดนสมมุติอันสุดท้ายนี้เท่านั้นเอง พอจากนั้นแล้วก็หมด นิพพานัน ปรหม์ สุขุ เป็นในหัวใจอยู่แล้ว ตั้งแต่ขณะที่กิเลสขาดสะบั้นลงไป ไม่มีสิ่งใดกวนใจ มีกิเลสเท่านั้นเป็นสมมุติ ยอดสมมุติก็คือกิเลส พอกิเลสนี้ขาดลงไปแล้ว สมมุติทั้งหมดขาดจากใจเลย จำตลอดเวลา ให้พากันตั้งอกตั้งใจปฏิบัติทุกคน และอย่ามองดูคนอื่นยิ่งกว่ามองดูตัวเอง ใครผิดใครถูกชั่วดี ให้อภัยกันเสมอ อย่าไปยกโทษยกกรรม ยกโทษเขาก็คือยกโทษเรา มาเผาเรานั้นเอง ให้ดูตัวเอง เรามาปฏิบัติธรรมให้ดูหัวใจเรา ดูที่อื่นไม่ถูก ต้องดูหัวใจเจ้าของเสมอ เอาละ วันนี้พูดเพียงเท่านี้

พูดท้ายเทศน์

วันนี้เราจะไปฉันข้างนอกกัน เรื่องกฐินอะไรๆ ให้พากันพิจารณากันเสีย ให้กำหนดกันเสีย องค์ไหนเป็นอะไรๆ ให้พิจารณากัน ผมไม่ได้เรื่องแล้วละเดี๋ยวนี้ อยู่ไปอย่างนั้นละ เป็นขอนแก่นอยู่ในท่ามกลางพระทั้งวัด มันหมดสภาพแล้ว หมดสภาพจริงๆ ธาตุชั้นนี้ ส่วนจิตใจนี้พูดให้ฟังชัดเจน หมดโดยประการทั้งปวง เรื่องสังฆา ปาราชิก อะไรๆ นี้ผ่านหมด ฟังเสียนะ จิตบริสุทธิ์เสียอย่างเดียว ดัดผิงผ่านหมดเลย กิริยานี้เป็นกิริยาของสมมุติ ที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้ เคารพตามเดิม ไม่ให้บกพร่องไปได้เลย แต่สำหรับจิตนี้ผ่านหมดโดยสิ้นเชิง ไม่มีอะไร จะว่าไม่มีอาบัติอาจี สังฆา ปาราชิก ก็ไม่ผิด ผ่านหมดโดยสิ้นเชิง จิตดวงเดียวผ่านเสียเท่านั้น เรียกว่าผ่านหมด สมมุติไม่มี

ให้พากันตั้งอกตั้งใจปฏิบัติ เอาจริงเอาจัง มรรคผลนิพพานอยู่ที่หัวใจของทุกคนๆ เราอย่าไปตี้นลมตี้นแล้งกับใครต่อใครก็ตาม เฉพาะอย่างยิ่งพระเราเดี๋ยวนี้มันเอาผ้าเหลืองคลุมหัวมันแล้วก็อาศัยผ้าเหลืองกิน เอายศของกิเลสซึ่งเป็นมูตรเป็นคูเข้ามาโปะเป็นใหญ่กว่าศาสนธรรมไปแล้ว ดูซิสมณศักดิ์จะใหญ่กว่าอาวุธกันแต่เคยมีที่ไหน เวลานี้มันแทรกขึ้นมาป็นขึ้นมาแล้ว อาวุโสกันแต่ตั้งแต่

แสดงอาบัติ ท่านก็ยกขึ้นตลอด ท่านเคารพขนาดนั้น เราจะเอาสมณศักดิ์สมณเส็ก
เข้ามาเหยียบพระพุทธรเจ้า ดูไม่ได้เลย ให้พากันตั้งอกตั้งใจ ความเพียรให้อยู่กับตัว
ทุกคนๆ มีดแจ่งเป็นอันหนึ่ง กิเลสไม่มีมีดมีแจ่ง ธรรมก็ไม่มีมีดมีแจ่ง ให้ชำระ
สะสางอยู่ภายในใจทุกคน วันนี้ก็มีเท่านั้นละ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz